

עפ"ת (חיפה) 2592-11-24 - אמיר מרדאוי נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 2592-11-24 - אמיר מרדאוי נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 2592-11-24

אמיר מרדאוי

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[04.12.2024]

כבוד השופט נתנאל בנישו

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופטת א' טפטה גרדי) בפל"א 6938-04-22 מיום

6.10.24

(הערעור נדחה)

ע"י ב"כ עו"ד עווד עבד אלחלים

ע"י ב"כ עו"ד אביבית קבדה

פסק דין

גזר הדין

המערער הורשע על פי הודאתו בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, כאשר המערער מעולם לא הוציא

רישיון נהיגה (סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961).

על פי המתואר בכתב האישום בו הורשע, ביום 3.4.22, נהג המערער ברכב משא אחד בכביש פנימי ביישוב מגוריו

שעב, למרות שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה כאמור, וללא תעודת ביטוח בת תוקף.

במסגרת גזר הדין, סקר בית המשפט קמא את טיעוני הצדדים ועמד על הסכנה הממשית לעוברי אורח ומשתמשי

הדרך המקופלת בעבירת הנהיגה ללא רישיון נהיגה מעולם. כן פירט בית המשפט באשר לענישה הנוהגת, העומדת על

טווח הנע בין מאסר מותנה עד לשנת מאסר בפועל, וכן על פסילת רישיון נהיגה בפועל בת מספר חודשים עד 3 שנים,

לצד ענישה נלווית.

עוד פירט בית המשפט קמא כי המערער אינו אווז ברישיון נהיגה, גם לאחר שהועמד לדין כאמור, וכי לחובתו 5

הרשעות קודמות בעבירות תעבורה, שתיים מהן דומות, גם אם חלפו למעלה מחמש עשרה שנים מאז בוצעו. בית

המשפט הוסיף כי המערער לא הופיע למספר דיונים בהליך, עד שהוצא נגדו צו הבאה.

מאידך גיסא, ציין בית המשפט כי המערער פעל להסרת המחדל, אך נכשל במבחן המכון הרפואי והגיש ערעור, ולא נרשמה לחובתו עבירה נוספת מאז הועמד לדין. לבסוף, עמד בית המשפט על הנסיבות הבריאותיות של המערער וכן על העובדה כי הוא אב למשפחה ברוכת ילדים, כאשר אשתו ושניים מאחיו הוכרו כנכים, והוא הדואג להם. על רקע כלל האמור, הגיע בית המשפט קמא למסקנה כי אין מקום להשית על המערער מאסר בפועל, תוך שהימנעות זו מהטלת מאסר תאוזן בפסילה מוחשית וארוכה בפועל. בהתאם נשלל רישונו של המערער למשך שנתיים.

בנוסף, הטיל בית המשפט על המערער ענישה בעלת אופי הרתעתי, הכוללת מאסר מותנה בן 4 חודשים, פסילת רישיון מותנית וקנס בסך 1,500 ₪.

הערעור ותשובת המשיבה

בערעור, טוען ב"כ המערער כי בית משפט קמא החמיר יתר על המידה עם מרשו כאשר שלל את רישונו למשך 24 חודשים.

בתמצית, טוען ב"כ המערער שתי טענות עיקריות. ראשית, כי שגה בית המשפט כאשר התייחס לרכב בו נהג המערער כ"משאית", בעוד מדובר ברכב פרטי, אשר מאחוריו "ארגז" פתוח, מעין "טנדר". הסנגור סבור כי נסיבה זו הביאה את בית המשפט להטיל על המערער עונש בלתי מידתי לנסיבות המקרה, החורג מרמת הענישה המקובלת. עוד מדגיש הסנגור את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של המערער כמצדיקות הקלה משמעותית בדינו. מנגד, מבקשת ב"כ המשיבה לדחות את הערעור. לטעמה, הסיכון הטמון בעבירה וכן רמת הענישה הנוהגת הצדיקו את העונש שהוטל, שאין בו כל חומרה. עוד מפנה ב"כ המשיבה לעברו של המערער, אשר זו הרשעתו השלישית בגין נהיגה ללא רישיון נהיגה.

הכרעה

נקודת המוצא לדיונו נעוצה בהלכה הידועה לפיה לא במהרה תתערב ערכאת הערעור בקביעותיו העונשיות של בית המשפט קמא, בהעדר סטייה ניכרת מהענישה הנוהגת והראויה או שגיאה מהותית שנפלה בגזר הדין (ראו מיני רבים ע"פ 634/19 גבאי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.2.20)).

בעניינינו, שיקולי הענישה הראויים להישקל, פורטו היטב על ידי בית משפט קמא.

בית המשפט לא התעלם מנסיבות החומרה הברורות העולות מהעובדה שהמערער לא ראה לנכון להוציא רישיון נהיגה והוא נוהג שנים רבות ברכב ללא שעמד בחובה הבסיסית האמורה.

אין ספק כי העבירה בה הורשע המערער מקימה מסוכנות ניכרת למשתמשי הדרך. העובדה כי זו הרשעתו השלישית של המערער בגין עבירה דומה, גם אם חלפו שנים רבות מאז שתי הרשעותיו הקודמות בעבירה זו, מוסיפה נופך חומרה. העובדה כי בשלב זה, המערער אינו מצליח להסיר את המחדל, מאחר שנמצא לא כשיר לנהוג, אף היא מטרידה למדי, גם אם אני מקבל את דבריו של הסנגור שההחלטה האמורה אינה סופית. לצד האמור, לא התרשמתי כי לחובתו של המערער עבירות נוספות רבות ואף נסיבותיו המשפחתיות ראויות להתייחסות עונשית מקלה.

אלא שכלל השיקולים האמורים, ואף מעבר להם, נשקלו כאמור על ידי בית משפט קמא, אשר נתן להם ביטוי עונשי ראוי ומאוזן, כשנמנע מהטלת עונש מאסר בפועל והסתפק בעונש מאסר מותנה ובפסילת רישיון בפועל משמעותית. בניגוד לעמדת הסנגור, אני סבור כי בכך איזן נכונה בית המשפט בין השיקולים המתנגשים, ואף גזר עונש התואם את מדיניות הענישה הנוהגת וההולמת לעניינינו.

בעניין זה אציין עוד כי למקרא גזר הדין לא התרשמתי שציון בית המשפט כי המערער נהג ב"משאית" היטה את הכף לחובתו באופן שהוחמר עונשו במידה המצדיקה התערבות. זאת מאחר שאזכור הרכב כ"משאית" נעשה אך במקרה אחד מתוך שלושה, כאשר עיקר תשומת לב בית המשפט הייתה לעובדה כי מדובר ברכב שונה מרכב פרטי, עובדה שאינה מוכחשת על ידי הסנגור.

על רקע האמור, לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, לא מצאתי כי נפל פגם בגזר דינו של בית משפט קמא. לנוכח מסקנה זו, אני דוחה את הערעור.

מזכירות בית המשפט תוודא קבלת פסק דין זה על ידי הצדדים.

ניתן היום, ג' כסלו תשפ"ה, 04 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.